

Koncsek József

Fohászkodás régiekhez

Könyvem írása közben

Ígéretet nyomják vállam,
alig írok mostanában,
kérdőzgetek régieket,
jaj, mesterek, segítetek.

... felhívom hát da Vincit,
azt felelik, „de nincs itt.”
Mondom, „hogyhogy hogy nincs itt,
nem ott nincs itt, itt nincs itt”

Keresem hát Van Goghot,
oldaná meg a dolgot,
ám azt mondják, „van Góghunk,
miatta is van gondunk.”

Tán Proust? Őt sem találtam,
a tűnt idő nyomában,
egész más volt az a korszak,
s a szép lányok elbimbóztak.

Megkérdeztem Mikszáth Kálmánt
„Mit tehetnék ilyen árván?”
„Mert te nem úgy mesélsz, mint én,
vagy a Jókai, úgyszintén.

Node a bú ne lankasszon,
írd meg könyved, A kőasszonyt,
látom, mennyit kínlódsz velem,
s nincs meg csak a lelke fele.”

Gondolhatok én sok nagyot,
áttöröm a vakablakot.

Fohászkodás 2

Fáj a fejem, győzni bírok,
szeretnek a szűz papírok.

S Vasy Géza fog egy krétát,
égnek támasztja a létrát:
odaírja: „Édeseim,
valljátok meg, édes e kín.”

S akkor mondja Juhász Ferenc:
„Tinta köll meg konyhakredenc,
azon írom époszaim,
s túlnőnek a lét hosszain.”